

Tăcerile nu sunt cuvinte

Marck Nessel

Tăcerile nu sunt cuvinte

Tu taci pe-o canapea,
Eu într-un fotoliu.
Tăcerea ta-tăcerea mea,
Hrănite de orgoliu.

Chiar și durerile ne tac,
Și-s clipe irosite,
Tu nu mă întrebi, eu ce mai fac?
-De ce nu-mi povestești, iubite?

Nici eu nu te privesc, și tac,
Cum tac tăcerile-n odaie,
Și nu te întreb, deși aș vrea să o fac,
-Auzi, a ceasului bătaie?

Cu ticăitul lui ne trece viața,
În care refuzăm cuvinte,
Căci neoprită e-drumeața,
Șuvoi scurgându-se-nainte.

Ne amăgim în fiecare zi,
Că tăcerile ar fi cuvinte,
De parcă, împreună nu am ști,
Cât ne-au mințit. Că viața tot ne minte.